

Josep Maria Mainat (La Trinca): «Quan van rebre el màster del disc 'Festa Major' els socis d'Edigsa s'abraçaven»

La Trinca parla dels seus espectacles i del disc 'Festa Major' (Edigsa, 1971)

La Trinca | Arxiu Enderrock

La Trinca està d'aniversari. Fa 50 anys que el trio va iniciar una de les carreres més exitoses de la música en català. Durant tres dies seguits us oferim una entrevista on repassen a la seva manera diversos aspectes de la vida i la trajectòria del grup. Ho fem també a tall de prèvia de l'espectacle d'aniversari *Festa Major XXI* que aquest diumenge se celebra a l'Auditori Espai Ter de Torroella. Avui ens parlen dels espectacles i del disc *Festa Major* (Edigsa, 1970).

Ca-baret, Trincar i riure, Mort de gana xou? Els espectacles volien sobrepassar el que estrictament era un concert.

Toni Cruz: Era música, *divertimento*, espectacles, efectes?

Josep Maria Mainat: Vam evolucionar i vam passar del concert al musical, amb actors i actrius, i vam tornar al concert. Però aquesta darrera fase eren concerts amb decorats, músics fantàstics, elements teatrals?

Era una idea vostra?

J.M.M: Sí, quan ens van oferir actuar al Teatre Español vam pensar que havíem d'oferir alguna cosa més que un simple concert.

T.C: Era durant la presentació del *Trincar i riure* i ja hi vam incorporar cançons que no eren al disc.

J.M.M: Era un espectacle amb un cert argument.

Després arriba *Festa Major*, un disc temàtic.

T.C: Sí. La primera crítica del disc no era dolenta però venia a dir que un disc temàtic a aquestes altures no funcionaria.

J.M.M: En aquella època només feien discos temàtics els **Beatles**.

La companyia discogràfica, Edigsa, va arrufar el nas quan els va dir de fer un disc temàtic?

J.M.M: No. S'ho van pensar cinc minuts i van dir: vingà! I després els va encantar. Em van explicar que quan van rebre el màster se'l van escoltar alguns dels socis, que eren mecenes pares de la pàtria. L'anaven escoltant i s'abraçaven? Es veu que deien: "Això és el que ens faltava!".

T.C: Sempre hem anat molt de pressa. Després de fer els dos primers discos, que eren EPs, ja vam dir que en volíem fer un de gran. Va ser *Tots som pops* (Edigsa, 1969), que va sortir per Nadal i recordo que les botigues no donaven a l'abast.

J.M.M: I mira que en aquest disc hi ha cançons que no són gens de **La Trinca**, per exemple "Angèlica" o "Aquesta terra".

Miquel Àngel Pascual: O "Llavis de mel" i "El cucut"?

T.C: I com que ens faltaven cançons ens vam inventar els popurris, que vam anomenar "Tocata i fuga" u i dos. Vam agafar totes les cançons que sabíem de cantar a les costellades?

Com va sorgir el *Festa Major*?

J.M.M: Jo havia estat recollint cançons populars i em vaig adonar que n'hi havia una que era sobre la missa, una altra sobre un concert? Vam pensar que només ho havíem de completar. Com que tots hem viscut la festa major, ho vam veure clar.

T.C: En aquest disc ja vam començar a dirigir-ho tot nosaltres. Vam treballar amb **Josep Casas Augé**.

Com va ser la presentació?

T.C: La vam fer al Teatre Poliorama. Va ser un gran èxit però també un desastre total. Va caure tot. Els micros encara anaven amb cable i vam començar a caminar per l'escenari. A més, ens tiraven serpentines? Va ser una salvatjada.

J.M.M: Ho havíem assajat sense serpentines per no gastar i es va començar a fer una bola molt gran?

M.À.P: Va quedar un manyoc molt gran.

T.C: A partir d'aquell dia vam aprendre que quan fèiem un moviment l'havíem de desfer pel mateix lloc. Sinó era un caos monumental.

El disc s'acabava amb el "Passi-ho bé", una cançó d'inusitada actualitat.

J.M.M: Si m'haguessin dit que de totes les coses que hem fet una de les que més perduraria era aquesta cançó que vam fer per acabar el disc no m'ho hauria cregut. Diu ?fins l'any que ve', cosa que no és gens sediciosa!

T.C: Home, diu ?fins l'any que ve'! És a dir, que l'any que ve hi tornarem!